

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден - Номер две

Jeff Pippenger

2025-12-02

Номер две

„С пламенно копнение очаквам времето, когато събитията от деня на Петдесетницата ще се повторят с още по-голяма сила, отколкото при онзи случай. Йоан казва: „Видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава.“ Тогава, както и през времето на Петдесетницата, хората ще чуят истината, говорена към тях — всеки на своя собствен език.

„Бог може да вдъхне нов живот във всяка душа, която искрено желае да Му служи, и може да докосне устните с жив въглен от олтара и да ги направи красноречиви в Неговата прослава. Хиляди гласове ще бъдат изпълнени със сила да възвестяват чудните истини на Божието Слово. Заекващият език ще бъде развързан, а плахите ще бъдат укрепени, за да свидетелстват смело за истината. Нека Господ помогне на Своя народ да очисти храма на душата от всяко осквернение и да поддържа такава тясна връзка с Него, че да стане причастник на късния дъжд, когато той бъде излян.“ Review and Herald, 20 юли 1886 г.

Петдесетница, когато се разглежда като Господен празник, не може да бъде отделена от Пасхата, празника на безквасните хлябове, приноса на първите плодове и празника на седмиците. Петдесетница е период от време, макар че е и точка във времето. Ето защо тя се нарича „петдесетният сезон“. Този сезон започна със смъртта, погребението и възкресението на Христос. След Своето възнесение Христос започна четиридесет дни на лично наставление, последвани от десет дни в горницата, където бе постигнато единство. 9/11 постави началото на период, който завършва със закона за неделята в Съединените щати. Този закон за неделята е представен от деня на Петдесетница като точка във времето; точка във времето, която е била предшествана от период от време, започнал на 9/11. От 9/11 до закона за неделята „петдесетният сезон“ се повтаря.

Петър обясни, че чудотворното явление на „огнени езици“ не е пиянско безумие, а изпълнение на книгата на Йоил, защото срещу вестта бе повдигнато възражение. „Езиците“ представляват представянето на една вест, а огнят представлява Светия Дух. Вестта на Петдесетница представлява съчетание на божествеността („нашият Бог е пояждащ огън“) с човечността на езика. Както Петър представлява сто четиридесет и четири хиляди по времето на късния дъжд, така и придиричливите юдеи представляват народ на предишния завет, който бива отминаван именно в момента, когато пада късният дъжд.

И всички се изпълниха със Светия Дух и започнаха да говорят на други езици, както Духът им даваше способност да изговарят. А в Йерусалим живеяха юдеи, благочестиви мъже, от всеки народ под небето. И когато се разчу това, множеството се събра и остана

смаяно, защото всеки ги чуваше да говорят на своя език. И всички се удивляваха и чудеха, като казваха помежду си: Ето, не са ли всички тия, които говорят, галилейци? И как ги слушаме всеки на нашия собствен език, в който сме родени? Партяни, мидяни и еламити, и жителите на Месопотамия, на Юдея и Кападокия, на Понт и Азия, Фригия и Памфилия, Египет и областите на Ливия около Кирия, и пришълци от Рим, юдеи и прозелити, критяни и араби — слушаме ги да говорят на нашите езици за великите Божии дела. И всички се удивляваха и бяха в недоумение, като си казваха един на друг: Какво значи това? А други, като се присмиваха, казваха: Те са пълни с младо вино. А Петър, като застана с единадесетте, издигна гласа си и им рече: Мъже юдейски и всички вие, които живеете в Йерусалим, нека това ви бъде известно, и внимавайте на думите ми; защото тия не са пияни, както вие мислите, понеже е едва третият час на деня. Деяния 2:4–15.

Петър обяснява Петдесетница като изпълнение на книгата на Йоил. Той прави това пророчески, когато е представен целият свят, защото в пасажа се казва, че присъстващите бяха дошли „от всеки народ под небето“. На 11 септември земята бе осветена със славата на Христос, а след това, отново при неделния закон, сто четиридесет и четирите хиляди свършено ще отразят славата на Христос, когато бъдат издигнати като знаме пред целия свят. Петдесетният период започна на 11 септември и завършва при неделния закон.

„Никой от нас никога няма да получи Божия печат, докато в характера ни има и едно петно или нечистота. На нас е оставено да поправим недостатъците в характера си, да очистим храма на душата от всяко осквернение. Тогава късният дъжд ще се излее върху нас, както ранният дъжд се изля върху учениците в Деня на Петдесетница.

„Ние твърде лесно се задоволяваме с нашите постижения. Чувстваме се богати и преизпълнени с блага и не знаем, че сме „окаяни, нещастни, сиромаси, слепи и голи“. Сега е времето да се вслушаме в увещанието на Верния Свидетел: „Съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено в огън, за да се обогатиш; и бели дрехи, за да се облечеш, та да не се яви срамът на твоята голота; и помажи очите си с очна маз, за да виждаш.“ ...

„Сега е времето да запазим себе си и децата си неопетнени от света. Сега е времето да изперем одеждите на характера си и да ги избелим в кръвта на Агнето. Сега е времето да победим гордостта, страстта и духовната леност. Сега е времето да се пробудим и да положим решително усилие за хармоничност на характера. „Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си.“ Ние се намираме в най-тежко изпитателно положение, чакайки и бдейки за явяването на нашия Господ. Светът е в тъмнина. „Но вие, братя — казва Павел, — не сте в тъмнина, та оня ден да ви постигне като крадец.“ Винаги е било Божие намерение да извежда светлина от тъмнината, радост от скръбта и покой от умората за чакащата, копнееща душа.

„Какво вършите, братя, в това велико дело на приготвление? Онези, които се съединяват със света, приемат светския отпечатък и се подготвят за белега на звяра. А онези, които не се доверяват на себе си, които се смиряват пред Бога и очистват душите си чрез послушание към истината — те приемат небесния отпечатък и се подготвят за

Божия печат върху челата си. Когато указът бъде издаден и отпечатъкът бъде положен, техният характер ще остане чист и непорочен за вечността.

„Сега е време за подготовка. Божият печат никога няма да бъде поставен върху челото на нечист мъж или жена. Никога няма да бъде поставен върху челото на честолюбивия, светлюбивия мъж или жена. Никога няма да бъде поставен върху челото на мъже или жени с лъжлив език или измамливо сърце. Всички, които приемат печата, трябва да бъдат без петно пред Бога — кандидати за небето. Вървете напред, мои братя и сестри. В този момент мога да пиша само накратко по тези въпроси, като единствено насочвам вниманието ви към необходимостта от подготовка. Изследвайте Писанията сами за себе си, за да разберете страшната тържественост на настоящия час.“ Свидетелства, том 5, 214, 216.

Тук сестра Уайт определя Петдесетница като момент във времето, като я съотнася към неделния закон в Съединените щати — „когато указът излезе“. И все пак, макар да отбелязва неделния закон и Петдесетница като момент във времето, нейната вест, призоваваща към приготвяне, посочва период, който предхожда неделния закон и е предобразен от петдесетничния сезон. Неделният закон е изпитът за съботата на седмия ден, а периодът от 11 септември до неделния закон може да бъде определен като символичния „ден на Господното приготвяне“. Приготвянето предшества изпита.

„Късният дъжд ще се излее върху“ сто четиридесет и четирите хиляди точно „както ранният дъжд се изля върху учениците в Деня на Петдесетница“. Периодът, представен като сезона на Петдесетница, започна с поръсване, когато Христос се завърна след Своето възнесение.

И като каза това, духна върху тях и им каза: Приемете Светия Дух. Йоан 20:22.

Неговият дъх предава Светия Дух, а дъхът е онова, което поражда звученето на думите. Исус е Словото и Неговият дъх предава Светия Дух чрез предаването на Неговото слово. Дъхът е онова, което вдъхна живот на тялото на Адам, и дъхът е онова, което вдъхва живот на войнството на Езекиил от възкресени мъртви сухи кости.

„Действието на Христос, когато дъхна върху Своите ученици Светия Дух и им предаде Своя мир, беше като няколко капки пред изобилния дъжд, който щеше да бъде даден в деня на Петдесетница.“ Духът на пророчеството, том 3, 243.

В началото на петдесетия период Христовото „дихание“ предаде Светия Дух на учениците, но някои се усъмниха.

А Тома, един от дванадесетте, наречен Близник, не беше с тях, когато дойде Исус. Затова другите ученици му казаха: Видяхме Господа. А той им рече: Ако не видя на ръцете Му белега от гвоздеите и не туря пръста си в белега от гвоздеите, и не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам. Йоан 20:24, 25.

Петдесетият период започна време на „изпитване“, започвайки с диханието на Христос и противоречието на Тома, породено от съмнение. Противоречието на Тома в началото е предобраз на противоречието на юдеите в края на петдесетия сезон. Христос предаде

Своето слово и Светия Дух на учениците в началото, а учениците предадоха словото и Светия Дух на света в края на петдесетия сезон.

Делото, което Христос извърши, когато духна върху учениците, беше второ свидетелство за същото дело, което Той току-що бе извършил с учениците по пътя за Емаус.

И стана така, че, докато разговаряха и разсъждаваха помежду си, сам Исус се приближи и тръгна с тях. Но очите им бяха възпрени, за да не Го познаят. ...

Тогава Той им каза: О, безумни и мудни по сърце да вярвате на всичко, що са говорили пророците! Не трябваше ли Христос да пострада това и да влезе в славата Си? И като започна от Мойсей и от всички пророци, Той им изясняваше във всички Писания онова, което се отнасяше за Него. И наближиха селото, към което отиваха; а Той се направи, като че ли ще отиде по-нататък. Но те Го задържаха, казвайки: Остани с нас, защото е привечер и денят преваля. И Той влезе да остане с тях. И когато седна на трапезата с тях, взе хляба, благослови го, разчупи и им даде. И очите им се отвориха, и те Го познаха; а Той стана невидим за тях. И казаха един на друг: Не гореше ли в нас сърцето ни, когато ни говореше по пътя и когато ни отваряше Писанията? Лука 24:15, 16, 25–32.

Както Исус „седна на трапеза“ в Емаус, така след това Той яде с учениците. И в двата случая е представено ядене. Заедно те показват, че началото на Петдесетния период е белязано от диханието на Светия Дух, а също и от ядене. Началните събития пораждаят спор между една група, която вярва, и една група, която се съмнява. Яденето, предаването на Светия Дух и отварянето на Писанията включват това, че Христос започна Своето наставление с „Мойсей и всички пророци“. Христовото учение бе предадено чрез това, че взе пророческата линия на Мойсей и я съгласува с линиите на всички пророци, тук малко и там малко.

На 11 септември диханието на четирите ветрове от Езекиил духна върху мъртвите сухи кости от тридесет и седма глава. По онова време, както бе предобразено от ангела, който слезе на 11 август 1840 г. и даде сила на вестта на първия ангел, ангелът от Откровение осемнадесета глава слезе с вест, която трябва да бъде изядена, както учениците ядоха в началото на петдесетия период. Нежеланието на Тома да повярва показва, че когато вестта се представя, се отбелязва едно пресяване.

Говорейки за падането на Кулите близнаци на 11 септември, ни се казва, че Господ се надигна, за да „разтърси страшно народите“. Важно е да помним, че едно „разтърсване“ сред Божия народ се извършва от онези, които се борят против вест на истината. Има „разтърсвания“, които са външни, но вътрешните разтърсвания в църквата настъпват в обстановката на представяне на вест.

„Попитах за значението на разтърсването, което бях видяла, и ми бе показано, че то ще бъде предизвикано от правото свидетелство, извикано чрез съвета на Верния Свидетел към лаодикийците. То ще окаже въздействието си върху сърцето на онзи, който го приема, и ще го подтикне да издигне знамето и да излее правата истина. Някои няма да понесат това право свидетелство. Те ще се надигнат против него и именно това ще предизвика разтърсване сред Божия народ.

„Видях, че свидетелството на Верния Свидетел не е било взето присърце дори наполовина. Тържественото свидетелство, от което зависи съдбата на църквата, е било слабо ценено, ако не и напълно пренебрегнато. Това свидетелство трябва да произведе дълбоко покаяние; всички, които истински го приемат, ще му се покорят и ще бъдат очистени.“ Ранни писания, 271.

Вътрешното „пресяване“ се причинява от онези, които се противопоставят на представянето на Лаодикийската вест. Сестра Уайт определя вестта на Джоунс и Уагонър от 1888 година като Лаодикийската вест.

„Вестта, дадена ни чрез А. Т. Jones и Е. J. Waggoner, е Божията вест към Лаодикийската църква, и горко на всеки, който изповядва, че вярва в истината, а въпреки това не отразява на другите дадените от Бога лъчи.“ The 1888 Materials, 1053.

Съпротивата срещу лаодикийската вест предизвиква пресяване, а сестра Уайт отъждествява вестта от 1888 година със слизането на ангела от Откровение осемнадесета глава.

„Нежеланието да се изоставят предвзети мнения и да се приеме тази истина лежеше в основата на голяма част от съпротивата, проявена в Минеаполис срещу Господната вест чрез братя Уагонър и Джоунс. Като възбуди тази съпротива, Сатана успя в голяма степен да отдалечи от нашия народ онази особена сила на Светия Дух, която Бог копнееше да им предаде. Врагът им попречи да придобият онази ефикасност, която би могла да бъде тяхна при занесването на истината до света, както апостолите я прогласяваха след деня на Петдесетница. Светлината, която трябва да озари цялата земя със своята слава, бе възпряна и чрез действието на самите наши братя в голяма степен бе задържана далеч от света.“ Selected Messages, book 1, 235.

Съмнението на Тома в началото на петдесетния период, което е образ на бунта против вестта, дошла в деня на Петдесетница, предобразява разтърсването, настъпило, когато ръководството на Адвентизма от седмия ден се надигна и се възпротиви на вестта към Лаодикийската църква, представена от Джоунс и Уагонър през 1888 година. През 1888 година могъщият ангел от Откровение осемнадесета слезе, за да освети земята със Своята слава, но до голяма степен поради нежеланието на тези водачи да оставят настрана предвзети мнения, бунтът на Корей, Датан и Авирон се повтори. Тома, юдеите при Петдесетница, бунтът на Корей във времето на Моисей, бунтът от 1888 година — всички те са образи на 11 септември, когато според Йоил трябваше да бъде надута тръба. Тази тръба, според Исаия, бе надута, за да бъдат посочени греховете на Божия народ, като по този начин се предобразяват 1888 година и вестта към Лаодикия. Стражът на Еремия, който надува тръбата, за да се върне към „старите пътеки“, съответства на Исаия, който издига гласа си като тръба. Стражите на Еремия са стражите на Авакум, който задава въпроса каква ще бъде неговата позиция в спора или разискването на неговата история?

Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъде изобличен. Авакум 2:1.

Думата „изобличен“ означава „порицан или влязъл в спор“ и подразбира въпрос, защото следващият стих дава отговор.

И Господ ми отговори и каза: Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може онзи, който го чете, да тича. Авакум 2:2.

„Спорът“ или пресяването, което започна в изпълнение на милеритската история, беше вестта на Уилям Милър и неговите правила за пророческо тълкуване в противопоставяне на богословите на протестантизма. Спорът в милеритската история започна с потвърждението на милеритската вест на 11 август 1840 г., когато не „по-малко лице от Исус Христос“ слезе с малка книжка, която Йоан трябваше да вземе и да издаде. Спорът на стражите в Авакум, съмненията на Тома, бунтът от 1888 г., бунтът на Корей, обвинението в пиянство при Петдесетница — всичко това свидетелства за един спор, който започна на 9/11. Противоречието, което се разисква, е относно вестта на късния дъжд, който започна да ръси на 9/11.

Отговорът в Авакум, който доведе милеритите до изработването на картата от 1843 г., е свързан с развитието на две групи поклонници, представени от Корей и съучастниците му срещу Мойсей; от Тома и другите ученици; от твърдението на юдеите за пиянство на Петдесетница; от ръководството на адвентизма през 1888 г.; от протестантите срещу милеритите през 1844 г.; и от неразумните и разумните девици на 22 октомври 1844 г.

На 11 септември Христос дъхна върху Своите ученици Светия Дух като няколко капки преди пълното изливане при неделния закон. След това Той отвори разума им за пророческата вест, започвайки „ред след ред“ от Моисей, като поведе тези ученици обратно към древните пътища на Еремия, където бяха помазани да надуют предупредителна тръба. Христовият дъх на 11 септември дойде от четирите ветрове на Езекиил и Йоан и това беше Лаодикийската вест, която е „правото свидетелство“, причиняващо разклащане, когато му се противят. 1888 година е прообраз на бунта на Корей, Датан и Авирон, защото отхвърляна беше не само вестта, но и избраните стражи, които издаваха от тръбата ясен звук.

Сестра Уайт написа, че „пресяването, което бях видяла“, „ще бъде предизвикано от правото свидетелство, породено от съвета на Верния Свидетел към лаодикийците“. Вестта от 1888 година беше това право свидетелство, а и 1888, и 11 септември бележат слизането на ангела от Откровение осемнадесета глава.

„Трябва да се даде право свидетелство на нашите църкви и институции, за да се събудят спящите.“

„Когато словото Господне бъде повярвано и послушано, ще се върви в постоянно напредване. Нека сега видим голямата си нужда. Господ не може да ни употреби, докато не вдъхне живот в сухите кости. Чух да се изговарят думите: „Без дълбокото въздействие на Божия Дух върху сърцето, без Неговото животворно влияние, истината се превръща в мъртва буква.““ Review and Herald, November 18, 1902.

На 11 септември Лаодикийската вест достигна своето съвършено изпълнение, когато започна да се възгласява последният призив към Божия народ на предишния завет. Именно тогава Сестра Уайт отбелязва: „Трябва да се носи право свидетелство към нашите църкви и институции, за да се събудят спящите.“ Лаодикийската вест започна, когато ангелът от Откровение осемнадесета слезе на 11 септември, което означава, че на 11 септември вестта към лаодикийските адвентисти от седмия ден беше и е да се „събудят“. Йоил заповяда на пияниците да се събудят в пети стих на първа глава. 11 септември отбелязва настъпването на последния изпитателен период за адвентизма и представлява заповедта на Йоил да се събудят. Началото на петдесатния сезон започва със събуждане на Божия народ на 11 септември и завършва с изпълнението на притчата за десетте девици непосредствено преди неделния закон.

Пробуждането при 11 септември е призив към последното поколение на един заветен народ, който е в отстъпление. Пробуждането непосредствено преди неделния закон затваря вратата за бившия заветен народ. Началото и края са едни и същи, и през юли 2023 г. двамата свидетели от Откровение единадесета глава бяха пробудени за бунта на предсказанието от 18 юли 2020 г. Средното пробуждане е представено чрез бунт, което определя 11 септември като първата буква от еврейската азбука, 18 юли 2020 г. като тринадесетата буква, а неделния закон като двадесет и втората и последна буква от еврейската азбука. Двадесет и втората буква представлява съчетанието на божественото с човешкото, което се завършва окончателно в последното от тези три пробуждания.

Господ „вдъхва живот в сухите кости“ на 11/9, точно както вдъхна Светия Дух върху учениците в началото на петдесатния период. Учениците след Неговото възнесение представляват онези, които приеха Светия Дух и на които след това разбирането на пророческото Слово бе открито чрез метода „ред подир ред“. Приемането на Светия Дух стана по време на ядене, защото духовното ядене изисква да ядете плътта и да пиете кръвта на Исус, Който е Словото.

Бунтовниците, които се присъединиха към Корей, Датан и Авирон, представляват (както и ръководството на адвентизма през 1888 година) онази категория, която причинява пресяването, като се противопоставя на вестта на тръбата, която посочва греховете на Божия народ, и същевременно призовава за завръщане към старите пътеки — основополагащите истини, представени чрез „седемте времена“ от Левит, двадесет и шеста глава. Тръбата призовава както към съживление, така и към реформация. Първият от пророческите скъпоценни камъни на Милър, а също и първият, който бе отхвърлен от адвентизма, представлява началото и края на милеритското движение. Началото и края на вестта на първия ангел, както бе прогласявана от милеритите, са отбелязани от Мойсеевите „седем времена“. В началото тя бе приета, а в края бе отхвърлена. Поради това отхвърляне Езекиил представя адвентизма като долина на мъртви, сухи кости. Периодът от 1863 година до неделния закон в Съединените щати е долината на видението според Исаия, двадесет и втора глава, но е долина на мъртви, сухи кости според Езекиил. И двете тези пророчески долини съответстват на Йоиловата долина на Йосафат, която Йоил също така определя като

долината на решението.

След като тези понятия са установени, може да се зададе въпросът как така при 11 септември книгата на Йоил стана вестта, която Петър посочи при Петдесетница? Ще се постареем да изясним тези понятия в следващите статии.

„(Написано на 5 ноември 1892 г. от Аделаида, Южна Австралия, до „Скъпи племеннико и племеннице, Франк и Хати [Белдън].“)

„Когато бъдете просветени от Светия Дух, ще видите цялото онова нечестие в Минеаполис такова, каквото е, както Бог го вижда. Ако никога вече не ви видя в този свят, бъдете уверени, че ви прощавам скръбта, страданието и тежестта на душата, които ми причинихте без никаква причина. Но заради вашата душа, заради Онзи, Който умря за вас, желая да видите и да изповядате своите заблуди. Вие наистина се съединихте с онези, които се съпротивляваха на Божия Дух. Имахте всички доказателства, от които се нуждаехте, че Господ действаше чрез братя Джоунс и Уагонър; но не приехте светлината; и след чувствата, на които дадохте воля, след думите, изречени против истината, не почувствахте, че сте готови да изповядате, че сте постъпили погрешно, че тези мъже имаха вест от Бога, а вие пренебрегнахте както вестта, така и вестителите.

„Никога по-рано не съм виждала сред нашия народ такава твърда самодоволност и такова нежелание да се приеме и признае светлина, каквото бе проявено в Минеаполис. Беше ми показано, че нито един от онези, които таяха духа, проявен на това събрание, не би имал отново ясна светлина, за да различи скъпоценността на изпратената им от небето истина, докато не смират гордостта си и не изповядат, че не са били ръководени от Божия Дух, а че умовете и сърцата им са били изпълнени с предубеждение. Господ желаше да се приближи към тях, да ги благослови и да ги изцели от техните отстъпления, но те не пожелаха да послушат. Те бяха водени от същия дух, който вдъхновяваше Корей, Датан и Авирон. Тези мъже от Израил бяха решени да се противопоставят на всяко доказателство, което би показало, че грешат, и продължаваха и продължаваха по пътя на своето отчуждение, докато мнозина не бяха отклонени, за да се съединят с тях.“

„Кои бяха те? Не слабите, не невежите, не непросветените. В онова въстание имаше двеста и петдесет князе, прочути в обществото, мъже именити. Какво беше тяхното свидетелство? „цялото общество е свято, всеки един от тях, и Господ е между тях; защо тогава се възвишавате над Господното общество?“ [Числа 16:3]. Когато Корей и неговите сподвижници загинаха под Божия съд, хората, които те бяха измамили, не видяха ръката на Господа в това чудо. На следващата сутрин цялото общество обвини Моисей и Аарон: „Вие убихте Господния народ“ [ст. 41], и морът беше върху обществото, и повече от четиринадесет хиляди загинаха.

„Когато възнамерявах да напусна Минеаполис, ангелът Господен застана до мен и каза: „Не така; Бог има дело за теб да извършиш на това място. Народът постъпва така, както в бунта на Корей, Датан и Авирон. Аз те поставих на подобаващото ти място, което онези, които не са в светлината, няма да признаят; те няма да се вслушат в твоето

свидетелство; но Аз ще бъда с теб; Моята благодат и сила ще те подкрепят. Не теб презират те, а вестителите и вестта, които изпращам на Моя народ. Те показаха презрение към словото Господне. Сатана е заслепил очите им и е извратил съждението им; и ако всяка душа не се покае за този свой грях, за тази неосветена независимост, която оскърбява Божия Дух, те ще ходят в тъмнина. Ще преместя светилника от мястото му, ако не се покаят и не се обърнат, за да ги изцеля. Те са помрачили духовното си зрение. Те не желяеха Бог да изяви Своя Дух и Своята сила; защото имат дух на присмех и отвращение към Моето слово. Лекомислие, празнословие, шеги и закачки се практикуват ежедневно. Те не са насочили сърцата си да търсят Мен. Те ходят в искрите на собствения си огън, и ако не се покаят, ще легнат в скръб. Така казва Господ: Стой на поста на дълга си; защото Аз съм с теб и няма да те оставя, нито ще те изоставя.“ Тези думи от Бога не съм посмяла да пренебрегна.

„Светлина сияе в Батъл Крийк с ясни, ярки лъчи; но кои от онези, които взеха участие в събранието в Минеаполис, дойдоха при светлината и приеха богатите съкровища на истината, които Господ им изпрати от небето? Кои вървяха стъпка по стъпка с Водача, Исус Христос? Кои направиха пълно изповядване на своята погрешна ревност, своята слепота, своите ревности и зли подозрения, своето противопоставяне на истината? Нито един; и поради дългото си пренебрегване да признаят светлината, тя ги е оставила далеч назад; те не са израствали в благодатта и в познанието на нашия Господ Исус Христос. Те не успяха да приемат необходимата благодат, която биха могли да имат и която би ги направила силни мъже в религиозната опитност.“

Позицията, заета в Минеаполис, очевидно беше непреодолима преграда, която до голяма степен ги затвори заедно със съмняващите се, питащите, с отхвърлящите истината и силата на Бога. Когато настъпи друга криза, онези, които толкова дълго са се противопоставяли на доказателство след доказателство, отново ще бъдат изпитани по въпросите, в които така явно се провалиха, и за тях ще бъде трудно да приемат онова, което е от Бога, и да отхвърлят онова, което е от силите на тъмнината. Затова единственият им безопасен път е да ходят в смирение, като правят прави пътеки за нозете си, за да не бъде куцийт отклонен от пътя. Има огромно значение с кого общуваме — дали с мъже, които ходят с Бога и които вярват в Него и Му се доверяват, или с мъже, които следват своята собствена предполагаема мъдрост, ходейки в искрите на собствения си огън.

„Времето, грижите и трудът, необходими, за да се противодейства на влиянието на онези, които са действали против истината, са били ужасна загуба; защото бихме могли да бъдем с години по-напред в духовното познание; и много, много души биха могли да бъдат прибавени към църквата, ако онези, които е трябвало да ходят в светлината, бяха продължили да познават Господа, за да узнаят, че Неговото излизане е приготвено като зората. Но когато толкова много труд трябва да се изразходва именно в самата църква, за да се противодейства на влиянието на дейци, които са стояли като гранитна стена срещу истината, която Бог изпраща на Своя народ, светът остава в сравнителна тъмнина.“

Бог желалаше стражите да се надигнат и с единни гласове да изпратят решително послание, като дадат на тръбата ясен звук, за да може народът всички да се втурнат към своя дълг и да изпълнят своята роля във великото дело. Тогава силната, ясна светлина на онзи друг ангел, който слиза от небето, имащ голяма власт, щеше да изпълни земята със своята слава. Ние сме с години назад; и онези, които стояха в слепота и възпрепятстваха напредъка тъкмо на вестта, която Бог възнамеряваше да излезе от събранието в Минеаполис като горящ светилник, имат нужда да смирят сърцата си пред Бога и да видят и разберат как делото е било възпрепятствано от тяхната слепота на ума и закоравялост на сърцето.

„Часове са били прекарвани в дребнаво препиране за незначителни неща; златни възможности са били пропилявани, докато небесните вестители са скърбели, нетърпеливи поради забавянето. Светият Дух — имало е тъй малко оценяване на Неговата стойност или на необходимостта всяка душа да Го приеме. Онези, които наистина приемат небесния дар, ще излязат, облечени във всеоръжието на правдата, за да водят битка за Бога. Те ще зачитат ръководството на Господа и ще бъдат изпълнени с благодарност към Него за Неговата милост. Но на много, много места и при много, много случаи би могло истинно да се каже, както в дните на Христос за онези, които изповядват, че са Божий народ, че не можеха да бъдат извършени много велики дела поради тяхното неверие. Мнозина, които са били оковани в оковите на тъмнината, са били почитани, защото Бог ги е употребил, а тяхното неверие е породило съмнение и предубеждение срещу вестта на истината, която небесните ангели са се стремили да предадат чрез човешки средства — оправдание чрез вяра, Христовата правда.“ The 1888 Materials, 1066–1070.